

KATOLICKI UNIwersYTET LUBELSKI JANA PAWŁA II

REKTOR

Al. Raławickie 14; 20-950 Lublin; tel. (081) 445-41-20, fax (081) 445-41-23; e-mail: rektorat@kul.lublin.pl

„Pan jest Bogiem i daje nam światło” (Ps 118,27a)

Drodzy Przyjaciele Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II

Święta Bożego Narodzenia, tak drogie każdemu z nas, kierują nasze myśli i uczucia ku najgłębszej i najpiękniejszej tajemnicy naszej wiary – Tajemnicy Wcielenia; ku tej świętej cichej nocy, gdy w ubogiej stajence zajaśniało Światło Świata, i opromieniło na zawsze ludzkie serca nadzieją i sensem istnienia, bo Słowo stało się Ciałem i zamieszkało między nami. I odtąd nie jesteśmy już „wygnańcami Ewy”, lecz braćmi Tego, Który wybrał nasz świat, Który „obrał oczy ludzkie zalane światłem pszenicznym” – jak to poetycko ujął Karol Wojtyła w *Pieśni o Bogu ukrytym* (14, 25).

Wczoraj byliśmy w Betlejem. W ubogiej szopie, wsłuchani w anielskie głosy, razem z pasterzami pochylaliśmy się nad żłóbkiem i oddawaliśmy cześć Nowonarodzonemu Zbawcy – Mesjaszowi. Dziś św. Szczepan prowadzi nas pod mury Jerozolimy. Zamiast pieśni anielskich słyszymy okrzyki gniewu i złości. Zamiast pokłonów uwielbienia i pasterskich darów serca, widzimy szalejący tłum, kamienie i krew Męczennika.

Święty Szczepan został wybrany na diakona, aby troszczyć się o ubogich. Dzieje Apostolskie przedstawiają go jako „męża pełnego łaski i mocy”; zanim zginął, ujrzał otwarte niebo. To człowiek znajdujący się blisko Boga; człowiek o czystych intencjach, nieskazitelny, współczujący i miłosierny, otwarty na potrzeby innych. Posługę diakona wypełniał zaledwie trzy lata, ale nie ograniczał się do zadania wyznaczonego przez apostołów. Z ogromnym entuzjazmem, wsparty mocą Bożą nauczał w synagogach i „działał cuda i znaki wielkie wśród ludu”. Mówił o dziejach narodu wybranego, o Bogu, czuwającym nad swym ludem i o prześladowanych prorokach, zapowiadających „przyjście Sprawiedliwego”, który został zdradzony i zamordowany. Argumentację czerpał ze Słowa Bożego, z Prawa i z pism proroków. Żaden ze słuchaczy nie mógł

sprostac „mądrości i Duchowi, z którego natchnienia przemawiał”. Nie mieli przeciw niemu obiektywnych argumentów, dlatego chcąc go usunąć posłużyli się kłamstwem i fałszywymi oskarżeniami. Siłą przyprowadzili Szczepana przed Sanhedryn, a następnie bez wyroku wyrzucili za miasto i ukamienowali.

Męczeńska śmierć św. Szczepana łączy się ściśle z Tajemnicą Wcielenia i prowadzi do paschalnego misterium Chrystusa. Z miłości Boga do ludzi Syn Boży stał się człowiekiem, aby człowiek, odkupiony Jego śmiercią na krzyżu, mógł stać się dzieckiem Bożym. Zbawiciel świata narodzony w Betlejem jest darem dobroci i miłości Ojca, na który nikt z nas nie zasłużył. Boża miłość domaga się miłości człowieka. Takiej, jaką miał św. Szczepan, który jak pasterze w Betlejem, oddał hołd przychodzącemu na świat Bogu, a w darze złożył mu własne życie.

Czego nas uczy Pierwszy Męczennik, Patron dnia dzisiejszego?

Do naszych umysłów i serc docierają słowa jego modlitwy: „Panie Jezu, przyjmij ducha mego” i słowa przebaczenia: „Panie, nie poczytaj im tego grzechu”. Św. Szczepan, tak jak Chrystus, modląc się za prześladowców, dosłownie zrealizował przykazanie Jezusa: „abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowałem” (J 13,16). Świadectwem swego życia ukazuje nam, kim jest Bóg, uczy jak poznawać Jego miłość i miłosierdzie. Naśladując Chrystusa pozostawił nam swoją najgłębszą naukę: bądź wierny swej miłości, swej prawdzie, swej wierze; aż do męczeństwa. Ale zawsze miej w sercu i na ustach słowa przebaczenia dla swych prześladowców. Czy o tym pamiętamy?

Czy pamiętamy dziś, w burzach codzienności, w naszym życiu rodzinnym i społecznym, a także w wirze „politycznych porachunków”, że jesteśmy chrześcijanami, wyznawcami i uczniami Jezusa Chrystusa, który nakazał nam miłować wszystkich, a nawet – kochać naszych nieprzyjaciół? Czy podczas świąt Bożego Narodzenia słyszymy tę anielską symfonię, płynącą z serca Kościoła, której na imię przebaczenie i pojednanie? Czy nie zakłócamy jej nieufnością, nieuzasadnionymi posądeniami i podejrzeniami, fałszywym świadectwem, obmową lub oszczerstwem? Czy potrafimy wzmocnić siłę jej brzmienia przez przyznanie się do winy i przeproszenie bliźniego?

Święty Szczepan wskazuje, jak przeżywać tajemnicę Bożego Narodzenia i być odważnymi świadkami trudnej i wymagającej Ewangelii. Jezus zapowiadał swoim uczniom, że nadejdą prześladowania: „Będą was wydawać sądom i w swych synagogach będą was biczować”, ale jednocześnie na te trudne czasy obiecywał pomoc Ducha Świętego: „Kiedy was wydadzą, nie martwcie się o to, jak ani co macie mówić. [...]

Duch Ojca waszego będzie mówił przez was”. Tym, którzy wytrwają, zapewniał nagrodę: „kto wytrwa do końca, ten będzie zbawiony”. Świadek św. Szczepana przekonuje nas, że nawet słabi ludzie, ale odważni, głębokiej wiary, pełni łaski i zaufania do Boga potrafią dokonywać cudów. Ojciec św. Jan Paweł II, wspominając św. Szczepana, powiedział: „Odważność i wierność, z jaką wytrwał on przy Jezusie, są dla nas bodźcem, abyśmy i my konsekwentnie dawali świadectwo o Ewangelii, podobnie jak on – pełen Ducha Świętego – szedł za Chrystusem i naśladował Go swoim życiem i śmiercią. Niech jego przykład wspiera zwłaszcza tych, którzy także dzisiaj poddawani są bolesnym próbom z powodu swej wiary, aby zawsze mieli odwagę opowiedzieć się bez wahania za Chrystusem” (Castel Gandolfo, 26 XII 1998).

W XXI wieku Kościołowi i Polsce potrzeba ludzi odważnych i głębokiej wiary, którzy za wzorem św. Szczepana będą dawać świadectwo Ewangelii. Potrzeba ludzi, którzy przyjmując prawdę o Jezusie Chrystusie, będą Jego świadkami w świecie współczesnym. Potrzeba tych, którzy odrzuciwszy kłamstwo, będą żyć w prawdzie, miłości i sprawiedliwości. Nam wszystkim potrzeba odwagi i męstwa, aby żyć w atmosferze szczerości, przeciwstawiając się złu, przemocy i zakłamaniu. Czy potrafimy być odważni? Czy stać nas na szczerość płynącą z prawdy i miłości w życiu małżeńskim, rodzinnym i społecznym?

Odważność i wierność św. Szczepana jest także wielkim znakiem i wyzwaniem dla Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II. Społeczność uniwersytecka ma świadomość, że dzięki wierze „możemy wnikać do głębi w sens tego, co analizie naukowej jawi się jako niewytłumaczalne”. Wiemy też, że badania naukowe, refleksja metodologiczna i dydaktyka prowadzone na wydziałach i katedrach uniwersyteckich wywierają głęboki wpływ sięgający poza środowisko akademickie” (Jan Paweł II). Dlatego Uniwersytet, w myśl wskazań swego Patrona, tak stara się formować młode pokolenie, aby zdobyło nie tylko ukształtowane poglądy na świat, lecz także pełnię ludzkiej osobowości. Tym zamierzeniom służy troska o wartości chrześcijańskie i częste odwoływanie się w szeroko pojętej działalności naukowo-dydaktycznej do podstawowych wartości naszej cywilizacji, które Jan Paweł II zaliczał do skarbcza kultury europejskiej: „godność osoby ludzkiej, świętość życia, podstawowa rola rodziny, wielka waga oświaty, wolność myśli i słowa, swoboda wyznawania własnych przekonań religijnych, prawna ochrona jednostek i grup ludzkich, współpraca wszystkich ludzi na rzecz wspólnego dobra, koncepcja pracy jako udział w dziele samego Stwórcy, autorytet państwa, które samo się rządzi prawem i rozsądkiem” (Uppsala, 1989).

Z sercem przepelnionym wdzięcznością dziękuję Dostojnemu Episkopatowi Polski, Władzom Państwowym, Czcigodnemu Duchowieństwu, Siostram Zakonnym, wszystkim Przyjaciołom i Dobrodziejom, w Ojczyźnie i poza jej granicami, Absolwentom i Sympatykom Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, za udzielane nam wsparcie materialne i duchowe. To dzięki waszej pomocy w tym roku mogliśmy oddać na potrzeby młodzieży budynek nowego Kolegium Humanistycznego i nową wypożyczalnię w Bibliotece Głównej. Podjęliśmy też generalny remont odzyskanego Collegium Iuridicum. W intencji wszystkich dobrodziejów codziennie sprawujemy mszę świętą w kościele akademickim. Bóg zapłać!

Wam wszystkim i Waszym rodzinom życzę, aby każdego dnia Boże Dziecię – Książę Pokoju i Miłości – rozświetlało serca i błogosławiło w ten świąteczny czas i przez cały Nowy Rok.

Ks. prof. dr hab. Stanisław Wilk, SDB
Rektor Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego
Jana Pawła II

Lublin, Boże Narodzenie 2006

Jednocześnie uprzejmie informujemy, że zbiórki na KUL w ciągu roku wypadają w:

- 1. II dzień Świąt Bożego Narodzenia - taca**
- 2. II dzień Wielkanocny - taca**
- 3. I niedzielę czerwca - puszka**
- 4. II niedzielę sierpnia - taca**
- 5. III niedzielę września - puszka**

Ofiary można wpłacać na konto Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II

PKO BP 38 1020 3150 0000 3502 0002 8936

Pekao SA III O/Lublin 59 1240 2382 1111 0000 3926 2147

Referat Wpływów Społecznych: tel. (+48 81) 445 42 00